

Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 21. 10. 1955, sp. zn. 1 Tz 229/55

Číslo:

Právní věta:

Každé úmyslné rozkrádání národního majetku odcizením věci z tohoto majetku (za předpokladu, že jde o jednání nebezpečné pro společnost a s výjimkou polního a lesního pychu) nutno pokládat za trestný čin podle § 245 odst. 1 písm. a) tr. zák. Tento skutek nemůže být nikdy posuzován jako přestupek podle § 35 tr. zák. spr., který chrání národní majetek proti jinému způsobu neoprávněného zásahu do takového majetku, než je jeho rozkrádání.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 21.10.1955

Spisová značka: 1 Tz 229/55

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obviněný, střední rolník, který příležitostně provozuje též povoznictví, odcizil ze skládky uhlí cihelny (národního podniku) 13 q uhlí v ceně 102 Kčs, pro které si zajel večer svým potahem, když si předtím obhlédl místo, aby zjistil, jak by se ke skládce dalo nejsnáze povozem zajet.

Lidový soud v Jaroměři uznal obviněného vinným přestupkem proti ochraně národního majetku podle § 35 tr. zák. spr. Svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že neuznal na trestný čin rozkrádání národního majetku podle § 245 odst. 1 písm. a) tr. zák., jak naň bylo žalováno, poněvadž podle jeho názoru šlo v souzeném případě jen o nepatrné množství uhlí v ceně rovněž nepatrné, takže jednání obviněného nedosáhlo stupně nebezpečnosti pro společnost, jakou vyžaduje skutková podstata trestného činu, nýbrž toliko nebezpečnosti přestupku podle trestního zákona správního. Tento rozsudek se stal pravomocným.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou nejvyššího soudu zrušil rozsudek lidového soudu a tomuto soudu uložil, aby o věci znova jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Lidový soud podle výsledků provedeního dokazování právem po ukázal na bezvýznamnost obhajoby

obviněného, který tvrdil, že měl za poškozeným národním podnikem pohledávku, pročež si na její částečnou úhradu vzal uhlí patřící národnímu podniku. Správně také rozpoznal, že celý způsob jednání obviněného svědčí o jeho snaze převést na sebe uhlí bez vědomí a souhlasu orgánů národního podniku, aniž by byl při činu přistižen. Lidový soud proto nepochybil ani v závěru, že obviněný uhlí v celkovém množství 13 q národnímu podniku odcizil. Nesprávně však posoudil případ po právní stránce, když v jednání obviněného shledal skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 1 tr. zák. spr., vycházející ze stupně nebezpečnosti činu obviněného pro společnost, který vzhledem k menšímu množství uhlí, jež představuje hodnotu 102 Kčs, považoval za malý. Přitom ovšem dospěl správně k závěru, že skutek obviněného není takového rázu, že by nebyl vůbec jednáním nebezpečným pro společnost, což by mělo za následek zproštění obviněného, neboť by se pak nejednalo ani o trestný čin, ani o přestupek. Rozdíl mezi trestným činem rozkrádání národního majetku podle § 245 odst. 1 písm. a) tr. zák. a přestupkem proti ochraně národního majetku podle § 35 tr. zák. spr. však netkví v rozdílu stupně nebezpečnosti činu pro společnost. Nejde tu o rozdíl kvantitativní, nýbrž o rozdíl kvalitativní. Každé úmyslné rozkrádání národního majetku odcizením věcí z takového majetku (ovšem za předpokladu, že jde o jednání nebezpečné pro společnost a s výjimkou polního a lesního pychu) nutno pokládat za trestný čin podle § 245 odst. 1 písm. a) tr. zák., a proto ani v případech, kdy jde jen o rozkrádání menšího obsahu, nemůže být takový skutek nikdy posuzován jako přestupek podle § 35 tr. zák. spr., který chrání národní majetek proti jinému způsobu neoprávněného zásahu do takového majetku, než je právě jeho rozkrádání.

Lidový soud, který uznal na vinu obviněného přestupkem podle § 35 tr. zák. spr., nikoliv však trestným činem rozkrádání národního majetku podle § 245 odst. 1 písm. a) tr. zák., porušil svým rozsudkem takto zákon v obou citovaných ustanoveních zákona.